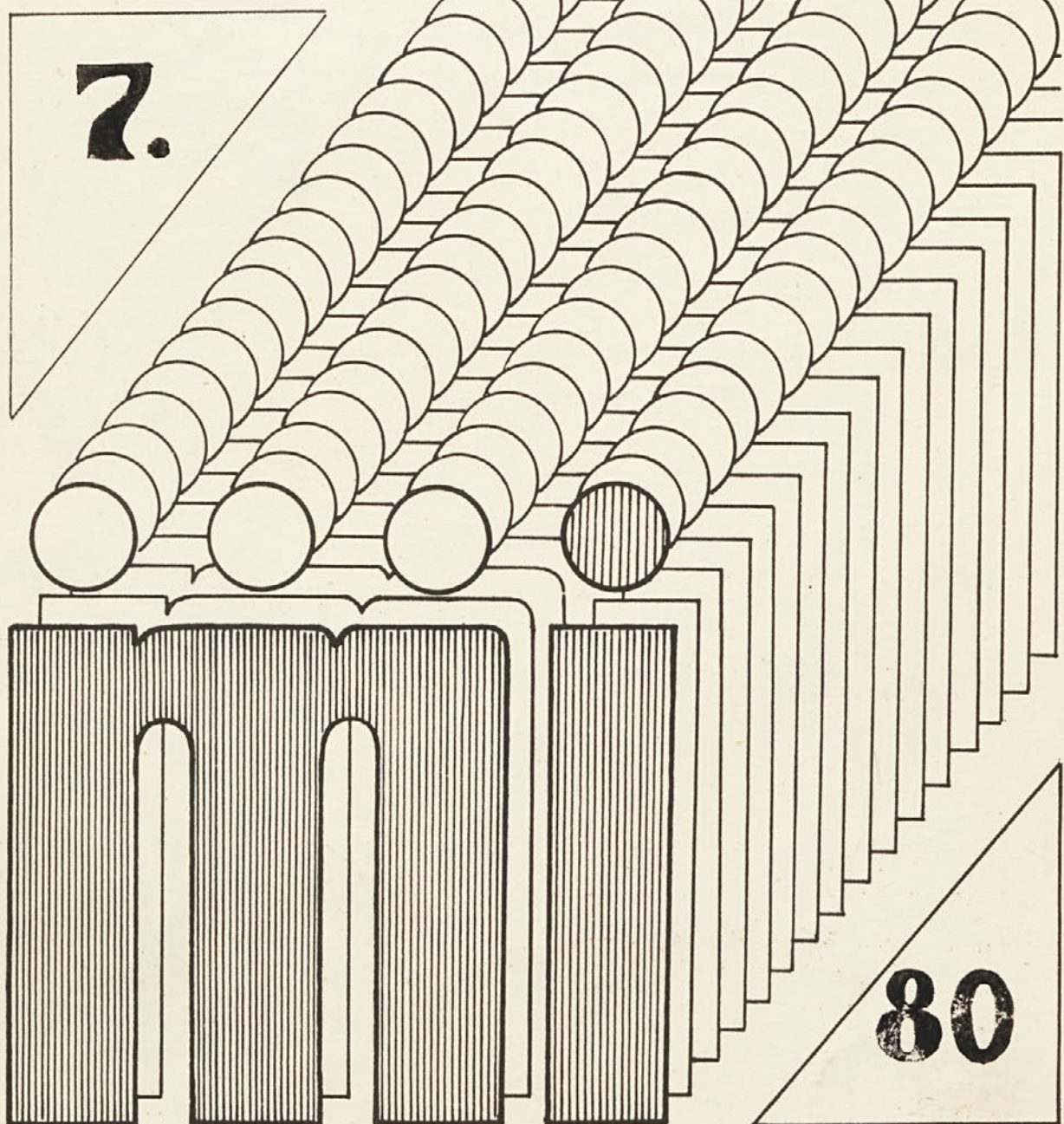

Osnovna šola heroja Grajzerja

VEČNO ŽIVE TISTI, KI SO V SVOJEM ŽIVLJENJU NAREDILI KAJ DOBREGA, IN TITO JE ČLOVEK, KI BO ŽIVEL VEČNO.

Dajal nam je veliko več, kot je kljub veliki ljubezni in spoštovanju mogel dobiti povrnjeno.

Za njegovo odločnostjo se je skrivalo prečudovito in toplo človeško srce.

Tito je človek, čigar doživetja bi napolnila več življenj.

Tito je človek našega stoletja, njegovih navzkrižij in sanj.

Ves ta čas in vsa svoboda zvenita od Titovega imena.

Tito, naše življenje ni niti en sam hip bilo brez tvojega.

Jugoslavija je velika, kot je veliko Titovo delo, in čvrsta kot o'kop.

OSTATI HOČEMO SREČNI LJUDJE TITOVE JUGOSLAVIJE!

Ni dolgo, kar so v mojem srcu odjeknile besede: "Umrl je tovariš Tito." TITO! To ime je bilo že od vsega začetka povezano z mojim življenjem.

Ko sem bila še majhna, sem to ime velikokrat slišala. Spremljala me je kot besede oče, hiša, domovina. O Titu je govorila mati, videla sem ga na televiziji, slišala njegovo ime. Nisem še vedela, kaj ta beseda pomeni, a zdelo se mi je, da nekaj dobrega, lepega. Že v prvih letih sem ga imela rada, čeprav nisem vedela, kaj je ustvaril zame.

Prišel je čas, ko sem šla v vrtec. Tam sem slišala prve zgodbe o partizanih. S temi pa je bilo zopet povezano Titovo ime. Spoznala sem, da je Tito vodil našo vojsko in z njo priboril zmago. Začela sem spoznavati, kdo je Tito, zakaj ga starejši spoštujejo in zakaj je v otroških srcih toliko ljubezni zanj.

Minila so brezskrbna leta in šla sem v šolo. Takrat sem začela podrobneje opazovati ljudi okoli sebe, njihove dobre in slabe strani. Slišala sem, meni doslej neznane besede: revolucija, delavstvo, mir, spoznala njihov pomen in z vsako teh čudovitih besed je bil povezan tovariš Tito. Spoznala sem zgodovino Jugoslavije, stoletno hrepenenje naših narodov po pravičnem svetu in velik delež Tita pri tem. Spoznala sem njegovo pot k pravici in enakopravnosti. Zdelo se mi je samo po sebi umevno, da vodi našo deželo in ji poveljuje.

Beseda Tito je rasla z menoj skozi vsa leta in postajala vse lepša in svetlejša in ponosna sem bila na njegova dela, na vse, kar smo v naši domovini ustvarili. Ponosna pa sem bila tudi na to, da se bori za indijskega človeka, črnškega otroka in druge zatirane ljudi sveta. Vedno sem bila ponosna nanj in na njegovo borbo, a zdi se mi, da se njegove prave veličine še ne zavedam. Danes, ko vsa Jugoslavija in ves svet žalujeta, danes vem, da bom o njem še razmišljala in se bom poglobljala v njegov značaj.

Tita ni več, je pa Titova Jugoslavija in po njenih poteh bomo hodili mladi in uresničevali Titovo zamisel.

Nataša Teran, 6.a

Ko sem zvedela strašno novico, sem bila zelo žalostna. Tita ni več, ampak v naših srcih bo večno živel. Spomin nanj bo večno mlad. Pionirji se ga bomo vedno spominjali, kajti otroke je imel Tito zelo rad. Vedno je govoril, da se moramo učiti, učiti in še učiti. Tega se bomo držali.

Jerneja Perko, 1.a

Tito mi pomeni vse. Mir, enakopravnost, svobodo in ljubezen. Tito, to ni samo en človek. Tito, to smo mi vsi. Tito, to je moja lepa domovina. Tito je velikan človeštva. Tito je oče neuvrščenih.

Matjaž Skočir, 1.b

Tito mi pomeni domovino. Pomeni mi, da moram biti dobra pionirka in da se moram pridno učiti.

Olga Pogačnik, 1.b

Tito je naš oče in oče moje svobodne domovine. Pomeni nam sonce, morje, šolo, vse, kar je lepega.

Andreja Vuk, 1.b

Tito je umrl. Premajhna sem še, da bi vse to razumela. A besedo Tito slišim povsod in vsak dan. Zato vem, da je bil Tito človek, ki ga ljubijo vsi ljudje. Starši so mi pripovedovali, da se je celo življenje boril za pravice delovnih ljudi. Dolga leta je bil naš predsednik. Zdaj ga ni več. Hudo je nam vsem, ker človeka, kot je bil Tito, je težko dobiti.

Majda Ahačič, 2.a

Tito se je znal približati delavcu, kmetu, najbolj srečen pa je bil med pionirji. Priboril nam je svobodo, neodvisnost. Boril se je za večji kos kruha, kot ga je imel sam v rani mladosti.

Tatjana Globočnik, 2.a

Tudi mi pionirji bomo pripomogli, da se bo Titova pot nadaljevala. Vse, kar bomo lahko dali svoji domovini in dragemu Titu, je naše učenje, naše delo. Tito bo ostal v naših srcih.

Olja Brezavšček, 2.a

Tovariša Tita sem spoznala na sliki, ko sem bila še zelo majhna. Starši so mi povedali, da sem med prvimi besedami rekla besedo Tito. Lansko leto sem obiskala njegovo rojstno hišo in si od blizu ogledala zibelko. Pri spomeniku me je očka fotografiral.

Tovariš Tito je imel zelo rad otroke. Nam pionirjem je vedno naročal, da se moramo pridno učiti. Le tako bomo, ko odrastemo, lahko prevzeli delo starejših.

Zelo rad je bil na Gorenjskem. Večkrat je obiskal tudi naše mesto, ko je hodil na lov na kozoroge.

Moja velika želja je bila, da bi ga vsaj enkrat od blizu vide-la. Zelo mi je hudo, ker ga ni več med nami. Srečna sem, da sem rojena v Titovi Jugoslaviji.

Tanja Mežek, 2.b

V Jugoslaviji smo izgubili predsednika, svet pa dobrega prijatelja.

Hedvika Meglič, 2.r.
podružn. šola Lom

V šoli smo gledali knjige o Titu.

Davorin Perne, 2.r.
podružn. šola Lom

Tito mi je bil všeč, saj je imel vedno nasmejan obraz. Vem, če Tito ne bi bilo, bi tudi take Jugoslavije ne imeli.

Iztok Bizjak, 3.a

Zvedeli smo žalostno novico o smrti našega dragega Tita. Ta novica je tudi mene zelo prizadela. Občutkov, ki so me v tem trenutku prevzemali, ne znam opisati. Zadrževala sem dih, šlo mi je na jok. Hudo mi je, ker ne bom na televiziji več videla njegovega nasmejanega obraza. Vedno se ga bom spominjala. Drag spomin na našega umrlega predsednika mi je velika, debela knjiga, ki jo bom še velikokrat prelistavala.

Mirjam Zlobec, 3.a

Vprašate, kaj mi pomeni beseda Tito?

Beseda Tito mi pomeni človeka, ki je mnogo prestal in se boril, da mi boljše živimo.

Aleš Gorišek, 3.b

Beseda Tito mi pomeni mladost in bodočnost.

Polona Zupan, 3.b

Ko je bil tovariš Tito majhen, so ga klicali Juža. Imeli so psa Polaka, ki je otroke naučil hoditi. Jože in ostali otroci so se navadili nanj. Prišla je zima in doma so ostali brez drv. Oče se je domenil z nekim Slovencem, da mu bo prodal psa. Pri Brozovih bi dobili drva, izgubili pa bi velikega prijatelja. Oče je drugo jutro odpeljal psa tja. Toda pes je ušel nazaj domov.

Vanja Vidmar, 4.a

Mi smo majhni in mladi, toda vemo, koliko žrtev je padlo, da bi živeli v svobodi. Zato Titu obljubljam, da bomo čuvali pridobitve našega narodnoosvobodilnega boja, svobodo, bratstvo, enotnost in samoupravno družbo.

Lea Gramc, 4.a

Ni bil le državljani Jugoslavije, temveč državljani vsega sveta. Zato smo ga imeli vsi radi.

Špela Dobrin, 4.a

Beseda Tito - to pomeni vse, kar imamo.

Andreja Meglič, 4.b

Enkrat v življenju sem ga videla, ko se je peljal z vlakom skozi Ljubljano. Nikoli več ga ne bom. Zelo mi je hudo. Njega ne bom nikoli pozabila.

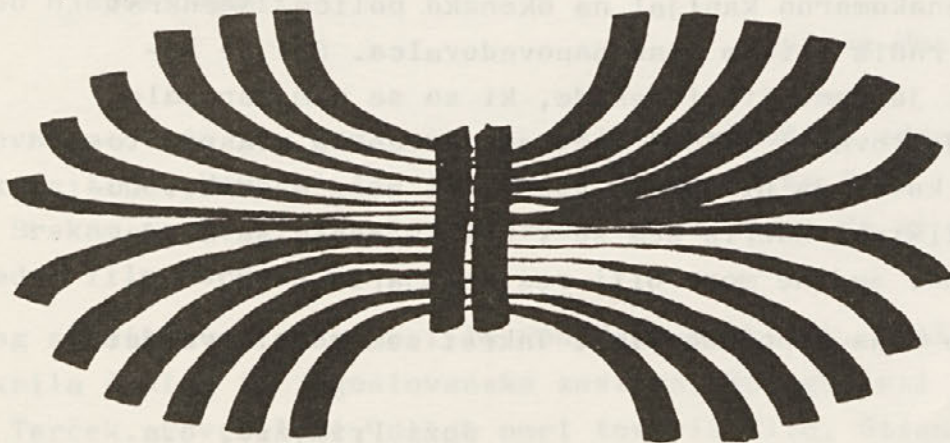
Polonca Brodar, 4.b

Tito mi pomeni vse, kar je v mojem življenju.

Irma Soklič, 4.r.
podružn. šola Lom

Tito mi pomeni cvetočo pomlad.

Brigita Repinc, 4.r.
podružn. šola Lom

4.maj 1980 je bil žalosten dan za vse ljudi na svetu.

Zakaj je bil to žalosten dan?

Zato, ker je umrl nekdo, ki je veljal več kot vsi umetniki, več kot vsi znanstveniki. Umrl je človek, ki je imel za seboj zmage, ki je preživel obe vojni in se boril za lepši danes in jutri.

Kdo je to?

To je Josip Broz - Tito, velikan in vodja nas vseh, ki ga ne bi zmogla nobena sovražnikova roka. Toda to je storila bolezen, ki ga je mučila že dalj časa. Zato je moral v bolnišnico, da bi zdravniki pregnali to tegobo in da bi Tito spet hodil po Jugoslaviji in obiskoval mladino ter se pogovarjal o prihodnosti.

Vsak dan so nam po televiziji in radiu posredovali vesti o njegovem zdravju. In vsak dan so bile novice enake, nič novega. Tega usodnega dne, neke deževne nedelje, je bila vest najkrajša dotlej. Zato pa tudi najbolj boleča: Umrl je tovariš Tito. Ta novica se je slišala kot gluh odmev, človek sploh ni mogel verjeti. Toda večkratna ponovitev žalostnega obvestila nas je le prepričala. Žalostna resnica je prodirala v naša srca in se pokazala v solzah. Nikoli več ne bomo imeli predsednika, kot je bil Tito. Nikoli več ne bomo občutili njegovih toplih besed in rok, ki bi te nežno božale po laseh, kadar nisi srečen.

Nives Pipan, 5.a

Stala sem ob oknu in poslušala glasbo, ki je prihajala iz radia. Dež je enakomerno kapljal na okensko polico. Naenkrat vse utihne. Po radiu slišim glas napovedovalca. Bil je žalosten. Povedal je samo štiri besede, ki so se nam zarezale v srce. "Umrl je tovariš Tito." Spet je zazvenela glasba, tokrat žalostna, kakor da bi hotela poudariti naše občutke. Doma je vladala tišina. Zazrla sem se v dež in zdelo se mi je, da žaluje z mano. Saj ne more biti res, sanjarim.

Predramil me je glas napovedovalca. Takrat sem morala verjeti.

Joži Primožič, 5.a

Mi, šolarji, se zavedamo, koliko smo izgubili s Titovo smrtjo. Nikdar ni pozabil nas, najmlajših. Vzgoji je posvečal še posebno skrb. Bili smo ponosni, da smo svoj praznik, dan mladosti, praznovali skupaj z njegovim rojstnim dnevom. Tito nam je s svojim zanosom vlival voljo. Prav zdaj, še bolj kot kdaj prej, čutim, koliko nam je pomenil naš dragi maršal. Njegov lik nam bo vedno ostal v svetlem spominu.

Tomaž Zupan, 5.a

Gledam televizijo in čutim, da se bo nekaj strašnega zgodilo. Stresla sem se kot šiba na vodi, ko sem slišala, da se je Titovo zdravje spet poslabšalo. Dih mi je zastal. Toda upala sem in si govorila: "Saj bo še vse v redu." A ni bilo. Ko se je film na televiziji že iztekal, je zazvonil telefon. Oglasil se je oče. Pogovarjala sta se z materjo.

Oče je bil kmalu doma in zagledala sem njegov zaskrbljeni obraz. Ko je prihajal v sobo, je dejal: "Moram hitro na karavlo. Daj mi milo, brisačo, nogavice in mi pripravi nekaj za pod zob. Moram na stari prelaz!" Naročil mi je še, naj mu očistim škornje. Medtem zaslišim sestrin jok. Mislím si: "Spet je bila tepena." Ko sem očistila škornje in prišla v sobo, sem zaslišala tudi mamin jok. Vprašala sem, kaj se je zgodilo, in skoraj istočasno zagledam na televizijskem zaslonu Titovo sliko. Presunljiva glasba. Tudi meni so pritekale solze iz oči in se niso hotele zaustaviti.

Tita ni več. Toda v mojem srcu bo vedno ostal. Cela Jugoslavija in ves svet žaluje za njim. V nas je ostala globoka bolečina ob njegovi smrti.

Nataša Mucič, 5.a

Deževna nedelja je. Doma sem in poslušam poročilo zdravniškega konzilija. Pove mi, da je stanje predsednika Tita zelo težko. Brskam po televizijskem sporedu in sklenem, da si zvečer ogledam film Murnček.

Okrog sedmih zvečer se je film nenadoma prekinil. Zaslon sta prekrila črnina in jugoslovanska zastava. Spregovoril je Tomaž Terček. Povedal je, da je umrl tovariš Tito. Stisnilo me je pri srcu. Saj to ni mogoče. Mama in ata sta ob tem zajokala.

Alenka Florjanič, 5.b

Tito, naše upanje,
nikoli ne pozabim te.
Pogumen, hraber bil si ti,
tebi primerjave ni.
Spomin na te ne bo uvel,
vedno z nami bo živel.

Ko pridirjal je sovražnik k nam,
ti si se postavil v bran.
Po tvoji zaslugi vojna je mimo
in spet svobodni zdaj živimo.

Povsod po svetu so te spoštovali,
veliko o tebi so pisali.
Bil si narodni heroj,
ker si uspešno vodil boj.

Partijo si vodil ti
in gibanje neuvrščenih
ter njihov vodja bil si ti,
nate smo ponosni vsi.

Mi pa vsi smo žalostni,
ker tebe več med nami ni.
Vendar ne smemo kloniti,
za tvoj cilj se moramo boriti.

Vsa mladina pa obljublja ti,
da dela ne bomo zanemarjali.
Pridno bomo se učili,
tebe nikdar pozabili.

Mojca Mehle in
Helena Košir, 6.b

Na vejah, strehah hiš in drevesih so bile deževne kaplje, ki so drsele po toplih, vendar žalostnih licih.

Tomaž Ahačič, 6.b

Tovariš Tito je zame človek, na katerega se lahko zanesem. Še sosedova hiša mi je bolj tuja kakor tovariš Tito.

Dani Meglič, 6.a

Videl sem jokati mlade fante, žene, matere in otroke. Kako tudi ne, saj je bil Tito naš najdražji.

Matej Slapar, 6.a

Neka deklica je rekla: "Tovariš Tito je bil kot sončni žarek. Svetel, dober, topel, prijazen in prijateljski. Posebno pa je imel rad nas, otroke in mladino. Na nas je vedno gradil svoje načrte in upanja."

Ko sem bil še čisto majhen, je brat prinesel iz šole zastavico. Hotel sem jo imeti še jaz, da bi pozdravil tovariša Tita. Čeprav sem bil še majhen, sem slutil, da je tovariš Tito nekaj velikega. Vsi so o njem govorili samo dobro. Gojil sem željo, da bi Tita videl čisto od blizu. Ta želja se mi ni izpolnila. Vesel sem pa vseeno, saj sem že dvakrat nesel štafeto mladosti. Bil sem zelo ponosen, ko so mi letos dali tržiški alpinisti storžiško štafeto. V mislih sem bil pri maršalu Titu. Želel sem, da bi ozdravel, da bi zopet prejel naše pozdrave za svoj praznik.

Ko je maršal Tito obiskal svojo rojstno hišo in kip svoje matere, se je spomnil njenih toplih besed: "Bodite dobri, pošteni, delovni in ljubite svojo domovino." Tako je tudi tovariš Tito učil nas s svojimi zgledi. Maršal Tito mi bo ostal za vedno v spominu.

Milan Meglič, 6.b

S čudnimi občutki in z veliko bolečino v srcu poslušam poročilo o smrti in nehote mi po licih pritečejo solze. Vsega tega ni mogoče izraziti z besedami. Nemo strmim v zaslon, misli pa mi hitijo kot filmski posnetki in me spominjajo na Tita, na vojne dogodke: Neretvo, Sutjesko, Drvar. Spomnim se posnetkov, ko je kot ustanovitelj neuvrščenih držav prepotoval skoraj ves svet, da bi ohranil mir med narodi sveta. Vidim ga na mnogih obiskih v naših delovnih kolektivih, številnih proslavah po vsej naši domovini, na športnih prireditvah, kako je sprejel štafeto mladosti v Beogradu in še in še. Toda naenkrat se mi misli ustavijo. Tita ni več. Tita, ki je tako rad imel nas mlade, Tita, ki nam je bil svetel zgled, kako je treba biti pošten, ljubiti svoj narod in svojo domovino Jugoslavijo. Mislil si, saj ni res, Tita ni umrl, Tita bo vedno živel z nami v mislih in dejanjih. Njegovo delo homo mi, mladi, nadaljevali. Tita je velika legenda našega časa in mi bo ostal vedno v spominu.

Milan Jakovljevič, 6.a

Nekega poletnega dne, ko smo bili v Pulju, je priplul velik trajekt. Takrat sem ga prvič videla neposredno. Prevzelo me je, ko nas je pozdravljala in se nam smehljala iz svojega avta. Počitnice tega leta so se mi zdele najlepše.

Meta Sušnik, 6.b

Bilo je neke lepe poletne nedelje v Dragi pri Begunjah. Čisto nepričakovano se je naš nedeljski izlet zaključeval v Dragi in že smo hoteli oditi, ko nas preseneti obisk tovariša Tita. S skromnim spremstvom, v katerem je bil tudi tovariš Edvard Kardelj, se je preprosto napravil in razpoložen namestil zunaj pred gostiščem na klopi, kjer običajno posedajo planinci, ki se vračajo z Begunjščice. Čeprav so zanj pripravljali boljši prostor in ga tudi vabili v kočo, je raje ostal zunaj v preprostem okolju, katerega se, kot sem pozneje slišala, ni nikoli branil. Imela sem priložnost Tita pozdraviti, mu stisniti roko in mu izročiti šopek planinskega cvetja. Čeprav sta mi

oče in mama prigovarjala in me vzpodbujala, ne vem, zakaj tega nisem storila. Ko danes o tem razmišljam, šele vidim, kaj sem zamudila in kakšno neponovljivo priložnost, ki se ne ponudi vsakemu, izpustila.

Alenka Stritih, 6.a

Nisem otrok revolucije, nisem rojena med borbo, sem pa pionirka nove Jugoslavije, ki jo je vodil naš ljubljeni maršal Tito.

TITO - kdo ne pozna tega imena? To je velikan našega časa, to je sin slovenske matere, to je sin delavskega razreda, ki je postal enoten v krvavem boju za osvoboditev.

TITO - vzor mladine. Vlival je pogum v vse ljudi, s svojimi dejanji nam je bil vzor. On nikoli ni počival. Še v svojih prostih urah se je rad ukvarjal s športom. Trdil je, da šport pomaga človeku, da lažje prenaša različne napore in težave, telesne in duševne.

TITO nam je umrl - za njim ostaja njegova Jugoslavija, ostajamo mladi, ki nas bo vodila njegova misel. Šrečni smo lahko, da smo se rodili v njegovem času. Odraščam z njegovo mislijo, učim se in se oblikujem v človeka TITOVE Jugoslavije.

Majda Soklič, 6.a

Že v otroških letih, ko sem komaj spoznavala črke, sem na televiziji opazila napis in počasi prebrala Tito. Čeprav sem to besedo že nekajkrat slišala, še nisem vedela, kaj to pomeni. Zato sem nadlegovala starše, naj mi razložijo, kdo je Tito.

Spominjam se še očetove razlage. Vripovedoval je: " To je dober in pošten človek. Človek, ki ga pozna ves svet. To je naš voditelj, to je naš maršal." Čeprav mi je njegova kratka razlaga odgovorila na vprašanje, kdo je Tito, tega še vedno nisem popolnoma razumela. Bila sem še premajhna.

Meti Radon, 6.a

Tovariša Tita dobro pozam, saj je večkrat prihajal na Ljubelj, kjer je lovil kozoroge. Rad se ga spominjam, ko se je peljal proti Ljubelju v odprtem avtomobilu in mahal prebivalcem Podljubelja. Tega zlepa ne pozabim.

Renato Kavav, 7.a

Videl sem ga predlanskim na Joštu nad Kranjem. Tito je vedno rad prihajal tja, kjer so ga vselej navdušeno pozdravljali. Govoril je iskreno in pošteno, njegov glas pa je odmeval daleč po gozdu. Vedno sem prvi maj preživel lepo, a lepše kot takrat na Joštu s Titom, ga še nisem in ga tudi ne bom. Tega doživljanja ne bom nikoli pozabil.

Boštjan Perne, 7.a

Ko je bil nekoč v Ljubljani in sem ga tudi jaz čakal med nepreštevno množico, sem ga videl prvič in zadnjič. Stopil je iz modrega vlaka in se nato z avtom peljal skozi Ljubljano. Ljudje so mu vzklikali in ga pozdravljali. Bili so navdušeni in veseli kot takrat, ko je prvič po osvoboditvi prišel v Ljubljano. Videl sem, kako so se jim oči svetile in vsi so na ustnicah nosili smehljaj. Pozdravljaj nas je in od ljudi sprejemal rože. Potem je govoril tako prepričljivo, da si ga moral poslušati, tudi če ne bi hotel. Nato se je še nekaj časa pogovarjal s predstavniki Slovenije, nakar je sedel v avto in se odpeljal proti železniški postaji. Pozdravljali so ga po vsej poti prav do Beograda. Ta dogodek mi bo ostal v spominu, čeprav Tita ne bom nikoli več videl.

Marko Primožič, 7.b

Mirno stojim ob robu avtomobilske steze in gledam že zdolgočasene, bolj ali manj spretno šoferje električnih avtomobilčkov. Zasliši se cviljenje zavor, škripanje avtomobilskih koles, tuljenje sirene. "Vesreča!" pomislim. Pritekel je razburjen miličnik in zahteval: "Domov, vsi domov! Vrnite žetone! Prekinite glasbo!" V strahu, toda mirno smo se razšli.

Doma stopim v kuhinjo. Na moj pozdrav se nihče ne odzove. Stopim v sobo in izbuljim oči. Mrtvaška glasba, Titova slika, poleg nje črn trak. "Kaj to pomeni?" radovedno vzkliknem. "Mrtev

je, mrtev, Tito je mrtev!" mi odgovori oče s tresočim glasom. Pograbim spalno srajco in odhitim spat. V meni se je vse mešalo. Domov, vsi domov! Mrtev je, mrtev, Tito! Sirena, zavore, škripanje.

Po dolgem premišljevanju sem zaspala. Zjutraj me prebudi budilka. Vse po starem, toda ko prestopim vežni prag, zagledam zastave na pol droga, skoraj v vsaki izložbi Titovo sliko s črnim trakom in šopkom cvetja. Zopet se spomnim včerajšnjega dogodka. Nestrpna hitim v šolo, kjer me spet pozdravi Titova slika, črn trak, šopek cvetja in žalna knjiga. Po kratki komemoraciji smo še veliko govorili o Josipu Brozu-Titu. Po poti domov mimogrede stopim v trafiko, kjer kupim Delo. Mudilo se mi je, zato sem ga hitro stlačila v torbo.

Kosilu sledi naloga, iz odprte torbe na kuka Delo. Privlečem ga ven in na naslovni strani zagledam Titovo sliko in črn napis UMRL JE TITO. Po licu sta mi zdrsnili dve debeli solzi.

Marija Teran, 7.b

Prvomajskih praznikov sem se zelo veselila, zato ker vedno odpotujemo v Prekmurje, v rojstno vas mojega očeta. Tudi tokrat smo odšli in srečno prispeli.

Na predvečer 1.maja smo na griču, ki so redki v tem delu Slovenije, prižgali kres, ki je zagorel v upanju, da našega dragega maršala Tita obdržimo še dolgo med nami. Pesem, ki smo jo zapeli mladinci, je odmevala po vasi in ko je plamen ugasel, smo se počasi razšli. Dnevi so mi hitro minili in prispeli smo domov. Stopili smo v hišo, ki nas je sprejela z žalostjo. Zvedeli smo kruto, toda resnično vest, da nam je ugasnilo srce naše domovine, to je srce maršala Tita, našega ljubljenega očeta Jugoslavije. Kot kamen smo onemeli in dolgo nismo prišli do besede. Še solza v očeh se ni posušila in bolečina v srcih nas je kljuvala. Posedli smo pred sprejemnik in nemo sledili programu. Kot prisegamo mladi, z nami prisega vsa domovina, da bomo zvesto sledili Titovi poti, njegovim mislim in delu.

Nuša Fekonja, 7.b

Kdaj sem prvič slišala za ime Tito? Ne vem, ne spominjam se. Že od mladega ga poznam kot heroja, borca, človekoljuba, ljubitelja svobode, resnice in pravice, skratka kot dobrega človeka. Ko še nisem hodila v šolo, sem spraševala: "Kdo je Tito?" Odgovarjali so mi: "Tito je naš človek, radi ga imamo, povedel nas je v svobodo, v boljši jutri, z njim smo si ustvarili našo novo Jugoslavijo, naše samoupravljanje. Tito nas ima rad, kot imamo radi mi njega. Najdražji nam je in ljudstvo je njemu najdražje. Imamo velik zaklad, to je Tito." Tako so mi pripovedovali, ko sem bila še majhna. Začela sem hoditi v šolo in s tem bolj in bolj spoznavati tovariša Tita. Veliko smo se učili o njem, toda mi, mladi, bi radi izvedeli več in več. Tako smo spoznali njegovo življenje, njegove uspehe in neuspehe, njegovo radost in veselje, njegovo žalost in bolečino. Z njim smo spoznali, kaj je svoboda, kaj so pravice, kaj je delo. Govoril nam je, kako naj se učimo, kako naj delamo, da bomo s tem pomagali sebi, predvsem pa svoji domovini, naši neuvrščeni Jugoslaviji. Od Tita smo se naučili, kako je treba vsem pomagati v nesrečah in težavah, saj je tudi on pomagal vsem. S Titom smo spoznali neuvrščeno gibanje in neuvrščene dežele. Tudi mi mu nismo ostali dolžni. Delamo, učimo se in pomagamo graditi našo domovino. Tito ni bil samo državnik Jugoslavije, bil je državnik celega sveta. Ko je hodil po svetu, smo bili z njim in z njim spoznavali ves svet. Radi smo ga imeli, zanj bi storili vse, prav vse. Tudi Tito nas je imel rad, bili smo mlada, nova generacija. Tako se je Tito rodil v cvetočem in zelenečem maju in tudi luč njegovega življenja je ugasnila v maju. Toda letošnji maj je ves drugačen od prejšnjih, še posebej od tistega maja leta 1945, ko smo slavili zmago. Letošnji maj je turoben, žalosten. Vsi jočemo in vsi smo žalostni. Ni več našega Tita. Odšel je, kot bomo odšli tudi mi, nato zadnjo pot, s katere se ne vrne nihče več. Ostala bo velika praznina med nami. A v naših srcih bo vedno živ. Ostal bo z nami.

Katja Robič, 7.b

Ko sem zvedela, da je umrl, je moje srce postalo v hipu prazno. Manjka mi nekaj, česar ni mogoče kupiti, nadomestiti.

Anka Knific, 8.a

Tito ni umrl. Tito živi naprej v nas in v celi naši domovini. Četrty dan v maju. Nedelja. Z neba že nekaj dni neusmiljeno rosi.

Sedim pred televizorjem in pletem. Na sporedu je film. Nena doma izgine slika z ekrana. Pokaže se zastava in pod njo črn trak. Prešine me slutnja smrti. Glas napovedovalca oznani, česar nisem želela nikdar slišati. Nemo strmim v ekran in po licih mi tečejo solze. Ne morem verjeti, da jutri ne bom mogla spremljati zdravniškega poročila, da ne bom mogla več upati v Titovo ozdravitev. Upanje me je prevaralo. Ne, ni me. Tito je ustvaril tako veličastno delo, da ga nikoli ne moremo pozabiti. Preveč tesno je naša domovina povezana z njim. Bil je naš najboljši učitelj, tovariš. Počasi se zavedam, da Tito ne bo več hodil med pionirje in delovne ljudi. Tita ni. Dve besedi, dva udarca v srce. Globoka bolečina, morda globlja, kot če bi ti umrl sorodnik.

Tita ni. Še vedno pa obstaja Titova Jugoslavija. Res je, kar je rekel Prešeren: "Človeka smrt požanje, človeštva ne!" Titova Jugoslavija se bo še naprej razvijala v Titovem duhu, mladi si bomo prizadevali, da bomo izpolnjevali njegove naloge. Zato se moramo učiti in še naprej ponosno stopati po Titovih stopinjah.

Borci, ne skrbite za domovino, za katero je bilo prelite toliko krvi, v katero je bilo vloženo toliko truda. Ne skrbite, kajti mi, mladi, smo izbrali Titovo pot.

Alenka Švab, 8.a

Vsako življenje enkrat usahne. Težko se zavedamo, da bo morda treba vzeti slovo od svojih najdražjih. Tako slovo, težko in neizmerno boleče, moramo vzeti od nam vsem najdražjega tovariša Tita.

Od dežja siva nedelja nam je postala prečrna, da bi jo lahko kdaj pozabili.

Novica o smrti tovariša Tita nas je zadela kot nož v srce. Kri teče curkoma. Počasi bomo zašili to globoko in zijočo rano, a bo za večno ostala brazgotina, ki nas bo spominjala nanj in na njegovo delo.

Kadarkoli sem ga gledala, kako ponosno in samozavestno stopa, se mi je smehljalo srce. Imam občutek, da je tovariš Tito samo naš, čeprav se je zavzemal pri vseh narodih sveta za mir, bratstvo, enakopravnost in enotnost.

A tukaj je dan slovesa. Srce mi oklepa železen obroč neizmerne bolečine in žalosti. Po licih mi tečejo solze, ožete iz srca. Čustev, ki se prelivajo v srcu, se ne da opisati. V vsej svoji teži so legla vanj in bodo tu za vedno ostala. V meni se prelivata sreča in veselje ter ponos, da sem petnajst let živela v njegovi dobi. Prisegla sem si, da bodo moji otroci vedeli prav vse tisto o Titu, kar vem jaz, čeprav ga bodo lahko videli le na slikah in arhivskih posnetkih.

Tebi, tovariš Tito, pa prisegam, da bom po svojih močeh nadaljevala tvojo pot. Bila sem in bom vedno ostala ponosna nate, dragi tovariš Tito.

Jelka Bubalo, 8.b

Sedel sem na kavču in gledal televizijo. Nenadoma se je program prekinil in na zaslonu se je pokazala jugoslovanska trobojnica z zvezdo in črn trak. "Tito?!" me prešine. Napovedovalec potrди moje slutnje. "Umril je tovariš Tito," pove tiho. "Ne, to ne more biti res, ne more, ne sme!" zakriči moje srce. Če bi s sekiro zasekal vanj, ne bi moglo biti huje. "Saj ... saj se mu je zdravje zboljšalo, sedaj pa ... Ne, ne verjamem." Toda resnica je kruta, neizbežna. Tita ni več. Solze so mi stopile v oči in z največjo težavo sem premagoval jok. V srcu me je vse bolj skelelo, pojavil se je nek neznan občutek, občutek osamljenosti, izgubljenosti, nebogljenosti. "On nas je pripeljal do tega, kar imamo, on nas je rešil revščine, skatero smo se otepali pred vojno in ki jo je sam dobro, predobro poznal, on je ustvaril to, kar danes imamo, našo svobodo in mir," hlipajoče reče mama.

Zvečer sem pozno v noč gledal oddaje o Titu in z vsako oddajo, vsako uro, vsako minuto sem zvedel več o njem in te kamenčke sem sestavljal v mozaik, mozaik velikega človeka, ki je naše narode združil in jih iz dneva v dan s svojo neuklonljivo in železno voljo vodil v nove zmage. Težko je gledati oddaje o človeku, ki je naredil toliko dobrega, ki se je vse svoje življenje boril za mir v svetu, sedaj, v teh nelahkih trenutkih, pa nas je zapustil. Zapustil le navidezno, kajti njegov duh in ideje morajo biti in bodo prisotne v vsem našem delu.

Tito je imel zelo rad nas, mlade. Venomer je govoril, da se narodu, ki ima tako mladino, ni treba bati za svojo bodočnost. Veroval je v nas, zaupal nam je in če je rekel, da moramo to in to znati

storiti, potem je mladina delala s še večjo vnemo, dokler mu ni sporočila: "Tovariš Tito, gotovo je." In ravno ta njegova vera in zaupanje v mlade nas obvezuje, da moramo še naprej hoditi po poteh, ki jih je on začrtal.

Matjaž Martič, 8.a

Maj! Mesec, ki ga je ljubil, mesec, ki mu je dal življenje in mu ga vzel. Smrt nam ga je iztrgala, ko ga najbolj potrebujemo, sedaj, ko je bil pred neposredno in popolno zmago svojih idej o neuvrščenosti.

Maj je bil njegov mesec. Potrla nas je njegova bolezen. Vzdušje Jugoslavije, posebno Ljubljane, je bilo mračno, napeto. Vsi smo trepetali za njegovo usodo in čakali na njegovo ozdravitev. Maj je lep mesec, poln mladosti in smeha otrok, takrat sije sonce. Tokrat je sijalo malo časa. In 4. maja ga je zmanjkalo. Ugasnilo je tudi sonce Jugoslavije - srce našega Tita. Kako lahko ga je imenovati naš Tito, saj je človek, ki je tvegati za nas za Jugoslavijo vse, kar more kdo tvegati. Njegov pogum, junaštvo, mladost - to so njegove odlike in popolnoma tak živi v naših srcih. Tito je idol nas mladih. Tito je idol več generacij celega sveta. Spada med tiste slavne, borbene in pametne ljudi, ki so že zapisani zgodovini. In med njimi sedaj vlada tudi ime našega Tita.

Tito je tudi moj idol. Vsak izmed nas bi moral biti tako pogumen, ponosen in pameten, kot je bil on. Kaj nam je predstavljal? Bil je tak kot mi, pa vendar drugačen. Bil je večji, večji po duši, mišljenju. Bil je in mora nam biti vzor, nam vsem, mladim, starim. Zapustil nas je on, ki nas je ljubil, ki je za nas žrtvoval vse. Sedaj, ko bi moral stati na štadionu armade, ko bi sprejemal otroke in prejel štafetno palico, se zgrinja na tisoče ljudi ob njegovem zadnjem domu v Beogradu. Ne joka vsak zase, za Titom joka cela Jugoslavija. Tito, ko bi ti vedel, kako te imamo radi, mi, mladi!

Vesna Florjanič, 8.b

Sklenil sem, tako kot gotovo tudi drugi, da se bom učil in delal, da se bom s tem oddolžil in dodal delček k nadaljevanju njegove poti in dela, h kateremu bomo prispevali vsi.

Janez Ravnik, 8.a

GLASILO MI IZDAJA SKUPNOST UČENCEV
OSNOVNE ŠOLE HEROJA GRAJZERJA TRŽIČ
SKUPAJ Z MENTORJI

Likovna oprema:

Naslovna stran - Tatjana Šmid

Risba po Titovem portretu - Mojca Mehle

Vinjete - učenci 6.a razreda

Citati so vzeti iz Dela in Komunista

TRŽIČ, v maju 1980

skicirani sem, tako kot gotovo tudi drugi, da se bom učil in

delal, da se bom s tem odločil in dobil boljšo kakovost učila in

našo njegovo poti in dela, h kateremu bom prispeval, saj

sem vedel v oči, da imam na sebi, ki

je bil njegov

Matjaž Martič, S.S.

**HVALA TI ZA SMEH SREČNEGA OTROŠTVA, ZA VSE IDEALE,
KI SI NAM JIH VSADIL V SRCA, ZA NAŠ DANES IN NAŠ JUTRI.**

1980 v maju 1980

Depo

908TRŽIČ

MI

1980

373.3(497.4 Tržič)

4002388

KNJIZNICA TRZIC

COBISS •